

## ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7  
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444  
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. UOOU-00974/21-24

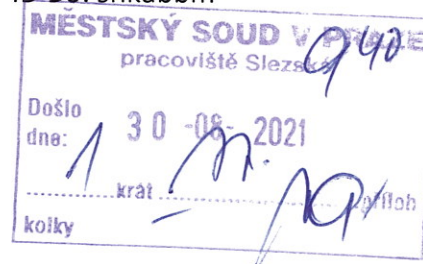
Praha 23. srpna 2021

**Městský soud v Praze**

Slezská 9

120 00 Praha 2

ID DS: snkabbm



### Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

ke sp. zn. 15 A 68/2021

### **Žalobce:**

**CHAPS spol. s r.o., IČO: 475 47 022**

se sídlem: Bráfova 1617/21, 616 00 Brno

právně zastoupen: **Mgr. Ing. Štěpánem Schenkem, advokátem**

se sídlem: Vodičkova 710/3, 110 00 Praha 1

(dále jen „žalobce“)

### **Žalovaný:**

**Úřad pro ochranu osobních údajů, IČO: 708 37 627**

Se sídlem: Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

(dále jen „žalovaný“ nebo „Úřad“)

Žalovaný obdržel od nadepsaného soudu přípis, ve kterém ho soud informoval o podání žaloby.

Soud současně požádal o předložení spisového materiálu. Stanovil také žalovanému lhůtu k vyjádření se k obsahu žaloby.

Žalovaný byl současně vyzván, že žalobu projedná senát 15 A. Žalovaný sděluje, že nenamítá podjatost žádného z členů senátu.

Žalovaný souhlasí s projednáním žaloby bez jednání ve věci samé.

## I.

### Předložení spisového materiálu

Žalovaný v příloze soudu zasílá úplnou spisovou dokumentaci v originále, včetně dokladů o doručení rozhodnutí účastníkům řízení.

### Rekapitulace dosavadního průběhu řízení

Žalobce napadl podanou žalobou rozhodnutí žalovaného – vydané opatření žalovaného proti nečinnosti ze dne 25. 5. 2021, č. j. UOOU-00974/21-16 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím vyzval žalovaný žalobce, aby do 7 dnů ode dne doručení tohoto opatření vyřídil stížnost žadatele o informace pana Davida Koňářika, nar. 15. 1. 2001, bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice (dále jen „žadatel“) na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace v části originálních ID zastávek a rozlišení označků.

Žadatel zaslal žalovanému podnět k uplatnění opatření proti nečinnosti, neboť podal dne 21. 12. 2020 společnosti CHAPS spol. s r.o., IČO: 475 47 022, se sídlem Bráfova 1617/21, Brno, PSČ 616 00 tj. žalobci žádost o poskytnutí následujících informací:

*„Jízdní řády linkové dopravy ve formátu JDF se všemi informacemi, které předávají dopravci do systému CIS JŘ (m.j. originální ID zastávek a rozlišení označků) formou on-line přístupu.*

*Poskytnutím informace “formou on-line přístupu” je v tomto dokumentu myšleno poskytnutí buď sdílením dat prostřednictvím rozhraní informačního systému nebo umožněním dálkového přístupu k informaci (dle § 4a, odst. (2) zákona č. 106/1999 Sb.).“*

Tato žádost nebyla žalobcem vyřízena, přestože žadatel podal proti postupu povinného subjektu stížnost doručenou žalobci dne 21. 1. 2021.

S ohledem na tyto skutečnosti zaslal žadatel žalovanému žádost o přijetí opatření proti nečinnosti doručené žalovanému dne 27. 4. 2021.

Žalovaný ve věci již rozhodoval a na základě obdrženého podnětu nejprve po prostudování materiálu věc postoupil Ministerstvu dopravy, které následně žalovanému sdělilo, že žádost

jím byla již vyřízena kromě poskytnutí ID zastávek a rozlišení označků, neboť v této části žádosti není nadřízeným orgánem povinného subjektu, ale je jím právě žalovaný.

Žalovaný tedy ve zbývající části žádosti na základě podaného návrhu na přijetí opatření proti nečinnosti, který je podán oprávněnou osobou, postupoval jako nadřízený orgán. Posoudil postup žalobce při vyřizování žádosti, a to jen v části týkající se originálních ID zastávek a rozlišení označků.

Žalovaný se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení stížnostního řízení na postup žalobce při vyřizování žádosti žadatele, resp. své příslušnosti k vydání opatření proti nečinnosti žalobce, a to pokud jde o část žádosti ohledně originálních ID zastávek a rozlišení označků. Žalovaný při řešení otázky příslušnosti vycházel ze skutečnosti, že zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) byl novelizován zákonem č. 111/2019 Sb. Touto novelou došlo ke změně ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. se do 1. ledna 2020 postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů, tedy ve znění zákona účinném do 23. 4. 2019. S ohledem na toto přechodné ustanovení je Úřad příslušným pro vedení stížnostního řízení u vybraných povinných subjektů od 2. ledna 2020, a to i u těch řízení, která byla zahájena před účinností výše uvedených změn a do 1. ledna 2020 nebyla ukončena. S odkazem na ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a § 16a odst. 4 téhož právního předpisu je Úřad rovněž příslušný k přijetí opatření proti nečinnosti povinného subjektu, na které uvedená ustanovení právního předpisu dopadají, a to v té části žádosti žadatele, kde není nadřízeným orgánem Ministerstvo dopravy. Z tohoto důvodu bylo dle názoru žalovaného nutno pro tuto část žádosti o informace aplikovat ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad.

Žalovaný uvádí, že právo na informace patří k základním politickým právům vyplývajícím z článku 17 Listiny základních práv a svobod a bylo nutné toto právo zajistit, proto bylo postupováno dle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. Jako jeden z garantů tohoto práva činil žalovaný úkony k jeho zajištění ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.

#### Právní postavení žalobce, judikatura

Otázka žalobce jako povinného subjektu byla soudy již opakovaně řešena. Žalovaný tedy při rozhodování musí vycházet z judikatury, která opakovaně dovodila, že žalobce je povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Ústavní soud v nálezu ze dne 16. června 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14 uvedl v bodě 25: „V nyní posuzované věci již správní soudy pravomocně rozhodly, že CHAPS je povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nemůže tedy být žádných pochyb o tom, že bylo povinností CHAPS o žádosti stěžovatelky o informace rozhodnout. CHAPS tak neučinila, čímž jednala nejen v rozporu se zákonem, ale dokonce i v rozporu s pravomocným soudním rozhodnutím, které výklad zákona v konkrétní situaci postavilo na jisto. Takové jednání, a to zejména v situaci, kdy CHAPS vykonává veřejnou správu, je rozporné s principy právního státu, který je vystavěn mimo jiné na důvěře občanů v právo a právní řád (viz výše bod 19). Nutnost vykonat

*pravomocné rozhodnutí ve prospěch žadatele o informace vyplývá i z citovaného rozhodnutí ESLP ve věci Guseva proti Bulharsku (viz výše bod 20).“*

Žalovaný byl na základě smlouvy uzavřené s Ministerstvem dopravy pověřen vedením celostátního informačního systému o jízdách řádech podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. června 2016 č.j. 62 A 26/2012-129 vyplývá, že: „Právnícká osoba, která na základě pověření Ministerstva dopravy vede pro potřeby veřejnosti celostátní informační systém o jízdách řádech (podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě), je povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“ Nejvyšší správní soud odmítl svým rozsudkem ze dne 27. září 2013 č.j. 5 As 57/2013–16 podanou kasační stížnost. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku mimo jiné uvádí: „Společnost CHAPS se v dané věci považuje za právníckou osobu, která mohla být přímo dotčena ve svých právech a povinnostech zrušením rozhodnutí žalovaného krajským soudem. V posuzované věci však společnost CHAPS vystupuje v pozici orgánu státu, a to správního orgánu I. stupně, jehož rozhodnutí bylo předmětem přezkumu žalovaného správního orgánu. Na společnost CHAPS byl na základě zákona přenesen výkon státní, resp. veřejné, správy, a to vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech. V daném případě se jedná o výkon veřejné správy právníckou osobou soukromého práva (pravomoc)...“. Ústavní stížnost podaná proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 5. července 2014, sp. zn. II. ÚS 3669/13.

Žalovaný tedy musí postupovat dle konstantní judikatury. Žalobce je povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Vystupuje tedy nepochybně jako správní orgán, proto je žalovaný v postavení nadřízeného orgánu, jak bylo výše popsáno v souvislosti s novelizací zákona č. 106/1999 Sb. Otázku postavení žalobce již soudy jednoznačně vyřešily a snaha žalobce je jen snahou o její znovuotevření.

#### Aktivní legitimace žalobce – pojmová absence zásahu do základních práv a svobod

Na tomto místě je nutno zdůraznit, že v dané věci (napadeným rozhodnutím) nebylo meritorně rozhodováno ze strany žalovaného o základních právech a svobodách žalobce, naopak se jedná toliko o úzce procesní vztah. Na uplatněný postup se proto (v této fázi) neuplatní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, čj. 10 As 244/2020-4, který dovedl možnost procesního účastenství soukromoprávního subjektu (splňujícího znaky veřejné instituce) v řízení před správními soudy. Tehdy se ovšem jednalo o situaci řešení meritorní (hmotněprávní) otázky, která mohla mít průmět do základních práv žalobce. Žalovaný upozorňuje, že dovození aktivní legitimace povinných subjektů ve správním soudnictví vůči opatření proti nečinnosti by znamenalo přenos meritorní otázky řešené právě v citovaném rozsudku čj. 10 As 244/2020-4, tj. obecně zda a v jakém rozsahu byla, přesněji však nyní – mohou být v budoucnu – konkrétním výkonem práva na informace porušena existující základní (veřejná subjektivní) práva povinného subjektu, právě do řízení o přezkumu opatření proti nečinnosti. Do značné míry logickou strategií povinných subjektů, které toto své postavení dle zákona č. 106/1999 Sb. (skutečně či účelově) popírají, je skutečnost, kdy po obdržení žádosti v takovém případě by mohla být právě nečinnost s cílem vyvolat opatření proti nečinnosti ze strany Úřadu, ve snaze oddálit věcnou působnost žalovaného a přenést tak věcnou polemiku bezprostředně před soud. K takovému posunu však právě v kontextu rozsudku čj. 10 As 244/2020-4 není důvod, neboť v jeho důsledku je

prostor pro ochranu subjektivních veřejných práv soukromoprávních povinných subjektů jednoznačně definován.

Aktivní legitimace žalobce – absence rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

Žalovaný je dále přesvědčen, že žalobci, který je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. nesvědčí aktivní legitimace. K tomuto závěru vede žalobce odlišná skutečnost spočívající v tom, že opatření proti nečinnosti není rozhodnutím tak, jak jej předpokládá ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „SŘS“). Napadené rozhodnutí je opatřením proti nečinnosti nikoliv rozhodnutím, kterým by došlo k založení, změně, zrušení či určení práva a povinností. Jak plyne z ustanovení § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „SŘ“), jedná se v tomto zákonném ustanovení o přijetí opatření, které má za cíl zajistit, aby správní orgán činil úkony. V tomto konkrétním případě bylo uloženo: „společnosti CHAPS spol. s r.o. se v souladu s ustanovením § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, přikazuje, aby do 7 dnů ode dne doručení tohoto opatření vyřídila stížnost žadatele o informace pana Davida Koňáříka, nar. 15. 1. 2001, bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace v části originálních ID zastávek a rozlišení označků.“ Žalobci tedy v žádném případě nebylo cokoli ukládáno, nýbrž byl vyzýván k postupu dle zákona. Tedy žalobce mohl sám stížnosti vyhovět nebo ji řádně předložit žalovanému ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. Jde tedy o procesní úpravu vedení řízení. Rozhodnutí bylo navíc vydáváno jako reakce na stížnost žadatele, která je také chápána jako opatření proti nečinnosti povinného subjektu. Jak dovozuje komentářová literatura i v případě, že se povinný subjekt necítí být povinným subjektem, je třeba, aby na podanou žádost reagoval (byť neformálně), takové rozhodnutí má povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 SŘS, což mohl být důvod postupu zvoleného žalobcem. Zde je možno odkázat na komentářovou literaturu (FUREK, Adam, JIROVEC, Tomáš. § 15 [Rozhodnutí o odmítnutí žádosti]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 756.) Dále žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 115/2014–35 ze dne 6. května 2015, ve kterém soud v bodě 28 uvádí: „Lze přisvědčit krajskému soudu, že stěžovatelka, vedena svým (mylným) právním názorem, že není povinným subjektem, postupovala v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, když o žádosti žalobkyně nerozhodla rozhodnutím, majícím všechny náležitosti rozhodnutí.“

V této souvislosti žalovaný připomíná, že dle ustanovení § 67 odst. 1 SŘS rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší právo. Jaké právo mohlo být ze strany žalovaného porušeno, žaloba konkrétně neuvádí. Obsahem samotné žaloby je zcela zjevně další přezkoumání, zda je či není žalobce povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Obstat dle názoru žalovaného nemůže ani podřazení podané žaloby pod ustanovení § 82 SŘS, neboť napadeným opatřením nedošlo ke zkrácení na žádných právech žalobce. Žalobce byl toliko vyzván k řádnému postupu, což ho k podání žaloby tohoto typu neopravňuje. Zásahová žaloba je zákonodárcem koncipována jako ochrana proti úkonům veřejné správy, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Opatření proti nečinnosti je právě jen úkonem, který vyzývá, aby se účastník choval dle zákona. Jde tedy o opatření procesní povahy, tedy aby žalobce vyřídil žádost žadatele. Napadeným rozhodnutím nebylo žalobci nařízeno poskytnout žádnou informaci a nebylo nikterak zasaženo do jeho práv. Není tedy možný postup ani podle ustanovení § 82 SŘS. V napadeném rozhodnutí nebylo meritem věci

poskytnutí informací jako takových, ale jen snaha o zákonný postup žalobce, který se tomu vyhýbá, což žalovaný i v odůvodnění vydaného napadeného rozhodnutí uvedl. Z textu samotné žaloby plyne v tomto směru i obava žalobce, který si sám není jist, zda je žalobu vůbec možno podat. Sám žalobce poukazuje na judikaturu, která závěr žalovaného dokládá, neboť rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. listopadu 2011, č.j. 2 Ans 11/2011-95 označuje opatření dle § 80 odst. 4 písm. a) SŘ za akt interní povahy, tedy za akt nepodléhající soudnímu přezkumu. O meritu věci tedy žádosti samotné žalovaný vůbec nerozhodoval, což sám uváděl v textu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 332/2019-33 ze dne 14. května 2020 uvedl shodný právní závěr: „Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí žalovaného a opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně nemůže být ve správním soudnictví přezkoumáváno ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť uvedená rozhodnutí představují pouze akty interní povahy, kterými je zajišťováno řádné vedení správního řízení. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud stěžovatelčinu žalobu odmítl.“ Dle názoru žalovaného zde tedy není rozhodnutí, které by mohlo být soudem přezkoumáno. Žalovaný si však znovu dovoluje uvést, že klíčová je zde již pravomocně na jisto postavená skutečnost tedy, že žalobce je povinným subjektem.

#### Vyádření k žalobním bodům

Žalovaný nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, který ovšem toto své tvrzení nikterak argumentačně nerozvedl, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Naopak žalovaný je toho názoru, že rozhodl zcela v souladu se zákonem. Žalobce v žalobě znovu argumentuje proti svému podřazení pod pojem veřejné instituce a nesouhlasí s tím, že je povinným subjektem dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný je toho názoru, že výše citovaná judikatura toto již řešila a učinila patřičný závěr, který je nutno respektovat. Žalobce tím, že na něj Ministerstvo dopravy přeneslo výkon státní správy, se stal povinným subjektem tak, jak je popsáno v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. 260/06. Jak z textu nálezu plyne postačí, že relevantní pojmové znaky převažují ve prospěch podřazení určitého subjektu mezi veřejné instituce ve smyslu zákona.

**Vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech pro potřeby veřejnosti je dle názoru žalovaného zcela jistě veřejným účelem.**

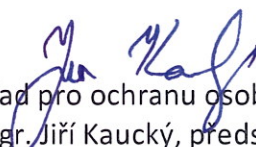
Je nezbytné ještě neopomenout zmínit majetkovou strukturu. Žalobce má jediného společníka, kterým je společnost ČD – Informační Systémy, a.s., IČO: 248 29 872, se sídlem Pernerova 2819/2a, Žižkov, 130 00 Praha 3 a tento společník má jediného akcionáře - České dráhy, a.s., IČO: 709 94 226, se sídlem Praha 1, Nábřeží L. Svobody 1222, PSČ 110 15, kde jediným akcionářem je Česká republika, jedná se tedy o povinné subjekty dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce je tedy povinným subjektem rozhodně také, neboť jde o společnost vlastněnou veřejnoprávní korporací.

Žalobce tedy rozhodně splňuje kritéria, která judikatura přijala pro podřazení pod pojem veřejná instituce, a tedy jde o povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

II.

Návrh žalovaného

Žalovaný navrhuje, aby žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta.

  
Úřad pro ochranu osobních údajů  
Mgr. Jiří Kaucký, předseda Úřadu

